

REVOLUSJONENS RØST

Nr 4 - fredag 30/7 - 70

Pris kr 0,50

Programmet for idag:

0730 Revelje.

0930 Sitatstudier.

1200-1330 Middag

1400 Innledning om ML-bevegelsens historie og perspektiver
ved Tron Ö.

1630 Plenumsdiskusjon

2100 Teaterstykke om Sauda. Foruten leirens beboere kommer
det folk som bor utafor leiren for å se på stykket.

Leirledelsens kontortider.

Leirledelsen treffes på kontoret bak Mölla i tida 0900-
0930, 1330-1400 og en halv time etter plenumsdiskusjonen.

Wooden little upa man selinga på leir
Kari noe av stadiene

Den nye lærer ligger av er fallet, og er her på leiren

Syng-politikk, det beste, Kari, stadiene
i motsetning til stadiene

305. Sene planarbeid, noe arbeid

Sitatstudiene på fredag 30/7.

Under sitatstudiene skal vi, ved å dra fram enkelte kameraters politiske utvikling vise at den progressive bevegelsen er i rask framgang. Vi har allerede oppnådd ting vi tidligere anså som umulige. Drøft utfra dette eventuell tvil på at sosialismen vil seire!

Sitatet står på side 221 i sitatboka:

"Det fins en gammel kinesisk fabel om 'Den dumme oldingen som flyttet bergene'. Der fortelles det at i gammel tid bodde det i Nord-Kina en gammel mann som ble kalt 'Den dumme oldingen fra Nord-fjellet'. Veien som førte fra huset hans mot sør var sperret av to svære fjell, Taihang og Vangvu. Med stor besluttomhet fikk han med seg sønnene sine for å gå løs på de to fjellene med hakker. En annen olding som ble kalt 'Den kloke oldingen' fikk se dem og hånte dem: 'Det er bare tullstreker dere driver med', mente han. 'Det er helt umulig for dere som er så få å få vekk to slike kjempefjell.' Men da svarte den dumme oldingen: 'Om jeg dør, så lever mine barn etter meg, og om de dør, lever mine barnebarn, og deretter deres barn og barnebarn og så videre i det uendelige. Disse fjellene er nok høye, men de kan ikke bli høyere, og det som vi hakker løs, gjør dem lavere. Så hvorfor ~~sk~~ skulle vi ikke greie å få dem vekk?' Etter at den dumme oldingen hadde gjendrevet de uriktige argumentene til den kloke oldingen, ga han seg til å hakke løs på berget igjen dag etter dag med urokkelig vilje. Dette rørte Guds hjerte, så han sendte to engler ~~n~~ ned på jorden som bar vekk de to fjellene. I dag er det to fjell som ligger og tynger på det kinesiske folk. Det ene er imperialismen, det andre er føydalismen. Kinas kommunistiske parti har for lenge siden besluttet seg for å få vekk disse fjellene. Vi må nå gå energisk inn for å gjennomføre vårt forsett, vi må arbeide utrettelig - da vil også vi røre Guds hjerte, og denne guden er ingen annen enn det kinesiske folket. Og når hele folket reiser seg for å rydde vekk disse fjellene sammen med oss, skulle vi ikke da greie å få dem vekk?"

"Den dumme oldingen som flyttet bergene"
(11. juni 1945.)

L E D E R

Lederen i går advarte mot en tendens til kritisisme som kunne utvikle seg til en dårlig ting for leiren. I dag er det viktig å trekke fram den allmene utviklinga i gruppene.

Gjennom sitatstudiene har vi klart å forbedre studiemetoden. Debatten er blitt konsentrert om de vesentlige spørsmåla, samtidig som vi har klart å gjøre nytte av de særegne erfaringene.

For eksempel: Ei gruppe sto overfor problemet å trekke alle inn i debatten for å få frem de enkelte medlemmenes speielle erfaringer. Dette for å sikte demokratiet og styrke enheten i gruppa. Samtidig satte tida reint fysiske grenser for hvor lange debattene kunne vare.

Måten å løse dette på var å finne hovedmotsigelsen i gruppa (hvilke medlemmer måtte trekkes inn i debatten, hvem kunne med fordel være mer tilbakeholdne). Dessuten fant man ut at innledninga måtte konsentrere seg om de vesentlige sidene ved problemområdet. Ved å velge ut to av mange eksempler som kom fram, klarte gruppa å få debatten til å gå mer i dybden. Gruppa erfarte at en slik strukturering ikke hindret demokratiet i å blomstre, men hjalp tvert i mot gruppa til sammen å finne en løsning på problemene.

Disse erfaringene vi her har gjort er ingen liten ting - de er på mange måter et gjennombrudd når det gjelder arbeidsmetodene våre. Men hva var det som gjorde dette muli g? Jo, det var at vi greidde å anvende masselinja, det at vi stolte på massenes skaperkraft og mobiliserte alle deltakerne i løsninga av problemet vi stod ovenfor. Og dette peker på at arbeidsmetodene våre ikke er noe vi kan se isolert, det er ikke så at vi har lært så mange nye triks her i løpet av sommerleiren. Vi har lært noe som er mye viktigere, vi har lært at skal vi løse de problemene vi står overfor, da må vi stole på folket og ta arbeiderklassens standpunkt. Bare med det grunnlaget kan vi ha håp om å løse alle de stadig større arbeidsoppgavene vi blir pålagt etter som klassekampen skjerpes. Står vi på folkets side, greier vi å anvende masselinja og frigjøre massenes initiativ, da er vi til gjengjeld uovervinnelige og løser alle problemer.

SAMMENDRAG OG REFERAT AV KAMERAT HELGE ÖC _S INNLEDNING OM_ DEMOKRATISK SENTRALISME.

HISTORIKK:

SUF(ml) har blitt en sterk organisasjon i forhold til det gamle SUF som var ultrademokratisk og en ren prateklubb. Forbundets vedtekter tillot medlemmene å gjøre hva de ville. I kampen mot SFs organisasjonsform utvikla forbundet den praktiske forståelsen for disiplin og sentral ledelse. Før og under kampen mot SF-ledelsen la studiene et grunnlag, og stadig flere kamerater skjønnte nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon, av å knuse kapitalens statsapparat. Ut fra denne ideologiske forståelsen skjønnte en stadig større del av medlemmene at denne kampen bare kunne føres til seier under ledelse av en enhetlig og sentralistisk organisasjon.

Etter landsmötet 68 begynte kampen mot liberalismen som skulle utvikle disiplinen i forbundet. Disse kampene har pågått i alle grunnorganisasjonene. Et eksempel er at i 68 kunne elevrådsformenn fra forbundet nekte å dele ut brosjyren om U-hjelp. I dag kaster hele forbundet seg inn i store arbeidsoppgaver. Dette har gitt seg utslag i at Norgas- og Sauda-arbeiderne har fått større materiell støtte enn noen annen streik etter krigen.

Landsmötet i 69 slo fast at SUF(ml)s organisasjonsprinsipp skulle være den demokratiske sentralismen. Det ga forbundet nye vedtekter, og valgte en politisk ledende SK (sentralkomite). I det siste året har korigeringa av mangler i den dem. sentr. i forbundet i hovedsak dreid seg om å styrke ledelsen på alle plan. Ledelsen er styrka bl. a. ved at SK og AU(arbeidsutvalget) har tatt i bruk metoden med skriftlige direktiver til styrene i alle grunnorganisasjoner. I vår har det dessuten i en del fylker pågått kampanjer for å utvikle demokratiet i organisasjonene med det siktemål å styrke enheten og ledelsen.

Denne historikken viser oss hvilken enorm utvikling forbundet har gjennomgått på et par år. SUF(ml) har utvikla seg til å bli en kommunistisk organisasjon som i all hovedsak har klart å tillempe arbeiderklassens organisasjonsprinsipp.

I vårens kamper - på skoler, universitet og på flere arbeidsplasser - har ml-organisasjonene ytt viktige bidrag til klassekampen. Erfaringene fra folkets kamp har også vist oss at forbundet ikke på langt nær er så kampdyktig som det burde være. Manglende evne til å reagere raskt har noen ganger svekka vår innsats. Selv om støttearbeidet for Sauda-arbeiderne i hovedsak var bra var det et eksempel på slikt sommel.

STYRK SENTRALISMEN:

Vi må over alt gjennomføre prinsippet om at styrene settes sammen av grunnorganisasjoenenes beste og mest erfarne medlemmer. Tidligere blei lagsstyrer ofte tilfeldig valgt. Folk blei valgt til spesielle poster ut fra "tekniske" kriterier, uten å ta hensyn til politiske kvalifikasjoner. Disse feil er langt på vei rydda ut. I valgene må prinsippet om demokratisk rådslagning gjennomføres, dvs. en brei diskusjon av alle kandidatenes fortrinn og mangler.

Arbeidsdisiplinen: SUF(ml)s vedtekter pålegger hvert medlem bestemte arbeidsplikter.

Under perioder med intensivt eksternt arbeidet har en sett tretthetstegn hos deler av medlemsmassen. Noen har forstått disse tendenser dithen at vi har pålagt medlemmene for mye arbeid. En sann innstilling legger grunnlag for en økende liberalisme i forbundet. Det er sant at arbeidspresset for hvert enkelt medlem har økt. Dette er et uttrykk for at klassekampen

setter stadig større krav til marxist-leninistene. Motsigelsen mellom oppgaver og kapasitet kan på lengre sikt bare løses ved at vi kvitter oss med sekterismen og trekker flere folk til forbundet. Men samtidig må vi ha klart for oss at etterhvert som kampen utvikler seg, vil krava som stilles til oss bli enda større. Hovedårsaka til "trötthetstegn" ligger i at folk er blitt pålagt arbeid uten at de er blitt forklart viktigheten av arbeidet, uten at de til fulle har forstått det politiske grunnlaget. Vi kan bare rydde bort disse feila ved å kvitte oss med byråkratismen. Det er nødvendig at styrene styrker sitt politiske grep over arbeidsoppgavene ved å styrke sitatstudiene og studiene av direktivene fra sentrale organer. Tendensene til "skippertaksstil" i arbeidet tærer unødvendig på kreftene. Fremst av alt i kampen mot byråkratismen, står masselinje. Bare ved å frigjøre det skapende initiativ hos medlemmer og sympatisører, samt å knytte sterke bånd til massene, kan vi gi byråkratismen dødsstøtet.

DEMOKRATIET

Noen av manglene ved sentralismen i forbundet har blitt pekt på tidligere, andre har vi først blitt oppmerksomme på nylig. Imidlertid kan ingen av disse problemene løses uten at vi tar fatt på å overvinne en annen mangel i vårt arbeid. Uten å utvikle det demokratiske livet kan vi ikke nå avgjørende resultater i arbeidet med å styrke sentralismen. Stalin lærer oss om forholdet mellom sentralisme og demokrati.

Men en jernhard disiplin i partiet er uheldig uten viljens enhet, uten en full og ubetinget enhet i handling fra alle partimedlemmer. Dette vil sjølsagt ikke si at en derigjennom utelukker muligheten for en meningskamp i partiet. Tvert om den jernharde disiplinen utelukker ikke, men forutsetter kritikk og meningskamp i partiet. Enda mindre vil det si at disiplinen skal være "blind". Tvert om den jernharde disiplinen utelukker ikke, men forutsetter bevissthet og frivillig underordning, for bare en bevisst disiplin kan være en virkelig jernhard disiplin.

Hovedpunkter i utvikling av det demokratiske livet.

a) De sekteriske tendensene gjør seg gjeldende i forbundets massearbeid, avspeiler seg også innad i organisasjonen. I noen grunnorganisasjoner kommer ikke medlemmenes skapende initiativ nok fram p.g.a. mangel på en ekte demokratisk atmosfære. At styrene ofte monopoliserer den politiske diskusjonen og deler av arbeidet, er et uttrykk for den samme manglende tillit til massene. Noen av dem er redde for å legge spørsmålene på bordet, de tror at hvis de legger fram alle vanskene, vil medlemmene bare bli mismodige å gi opp. Da har kameratene heller ikke forstått at det er gjennom kamp at de kommunistiske organisasjonene alltid har utvikla seg, at "uten kamp dør partiet".

b) Medlemsmøtene må ta opp grunnorganisasjonens viktigste vansker til brei drøfting, oppsummere alt viktig arbeid, diskutere styrets planer for arbeidet framover og studere direktiver fra sentralkomiteen. Det er nødvendig at møtene forberedes godt. Medlemmene må i god tid få beskjed om hvilke emner som skal taes opp, i enkelte tilfeller må de få skriftlig materiale på forhånd.

Hvorfor skal vi ha demokrati i en kommunistisk organisasjon? Er det for å "tilfredsstille individets ønsker"? Nei! Formålet er å tjene folket, å sette kollektivets interesser framfor individets. Folket er ikke tjent med en ledelse som er usikker og vinglete, oppsplitta i fraksjoner som bekjemper hverandre uten enhetlig disiplin. Vi må styrke den demokratiske sentralismen som er arbeiderklassens organisasjonsprinsipp. Vår oppgave er å tjene og stille oss ansvarlige overfor folket. Nettopp ved å gjøre dette viser vi at vi setter masselinja i ledelsen.

OPPSUMMERING FRA OLENUMSDISKUSJONEN OM DEMOKRATISK SENTRALISME:

Erfaringer fra leieren.

Ei gruppe kom fra å til at det innafor leiren gikk en motsigelse mellom fritid og arbeid, og at spesielt plenumsdiskusjonene varte litt for lenge om kvelden. En av årsakene var at mange deltakere kom med de samme erfaringer fra sine grupper. For å bote på dette, mente de at bruppene burde velge en av gruppemedlemmene til å referere i plenum spesielt viktige problemer som blei tatt opp på gruppemøtene. På denne måten kunne plenumsdebattene få en bedre struktur og samtidig bli mindre anstrengende.

7-8 kamerater hadde gode eksempler på problemer i laga sine, som skyldtes dårlig organisasjonsform og som blei løst med riktig uttillemping av den demokratiske sentralismen. Styret i et av laga hadde utvikla seg til å bli et reint administrativt organ. Gjorde ikke stort annet enn å lage dagsorden til medlemsmøter. Disse møtene var lange og kjedelige, og endte gjerne med at styret og en liten klikk andre satt igjen til slutt. For å rette på dette tok ledelsen et fast grep om lagsarbeidet, og ga direktiver, dog uten diskusjon. Dette førte til framgang i arbeidet og ei øking av medlemstallet. Men direktivene blei aldri skikkelig utført, og den politiske forståelsen og entusiasmen mangla. Det blei klart at for å høyne nivå i laget, måtte ikke bare sentralismen, men også demokratiet styrkes. En kampanje med politiske diskusjoner og kritikk blei gjennomført; styret utforma konkrete arbeidsplaner som medlemmene hadde vært med på å utforme, og laget tok et stort sprang framover.

Organisasjonsformer fra andre politiske grupper og partier.

Flere kamerater ga slående eksempler på hvordan en småborgerlig oppfatning av demokrati og "individets frihet" som organisasjonsstruktur, har ført til byråkrati i partiarbeidet og forræderi mot massene.

Det blei nevnt en del eksempler fra SF, Unge Venstre og AUF. Felles for disse partiorganisasjonene var en byråkratisk-sentralistisk og individualistisk arbeidsstil. Et typisk eksempel var Unge Venstre's "Norge ut av Nato"-kampanje. UV's sentralstyre fatta uten videre et vedtak om at Norge måtte ut av Nato. Deretter blei dette sendt til grunnorganisasjonene for at de skulle si seg enige. De som ikke var enige, blei besøkt av sentralstyremedlemmer, som pressa vedtaket igjennom.

Et eksempel på småborgerlig individualisme er Finn Gustavsen's holdning til kritikk fra sentralstyret de ganger han stemte mot partiets linje på Stortinget. Han forlangte å få stemme som han ville, og hevdet at han bare var ansvarlig overfor velgerne og ikke styret og partiet.

En annen erfaring hvar gjort i AUF. Medlemmene fikk haugvis med papirer hver uke, og for å stimulere medlemmenes aktivitet, blei det arrangert konkurranser av ulike slag. Ledelsen i AUF anklåger medlemmene for å være passive, men gjør ingen undersøkelser som kan føre til at dette blir retta på. En av grunnårsakene til byråkratiske sentralisme, er mistillitt til massene. Ledelsen tar alle avgjørelser sjøl, de overlater aldri noe til medlemmene. De setter seg sjøl høyere enn massene. En slik individualisme har sin årsak i et galt - et borgerlig - klassestandpunkt. Skal massene oppnå virkelige forbedringer i sine kår og en endelig seier over pengefolka, må de kjempe i fellesskap. Eks: En arbeider jobber på akkord. Jobber han for

hardt, resulterer det i at akkorden blir satt ned! han alene kan ikke forbedre sin egen levestandard.

Demokratisk sentralisme i Albania

Arbeiderne her har erfart at det er nødvendig å ha kontroll ikke bare over det stedet de arbeider (bedrifter, sjukehus...), men at partiet sentralt kan dirigere utviklinga i landet. Men for å unngå byråkratisk sentralisme må partiet være nøye sveiset sammen med arbeidermassene. Partiet må være en del av massen. Partiet tar opp de mest fremskredne kaderne og disse jobber deler av året i industrien. Slik blei partiet sveiset sammen med massene. Det arbeides med å heve andelen av arbeidere i partiet til over 50%.

Forholdet demokratisk sentralisme/ masselinja innfor et M-l-parti. Typisk hetspropaganda mot SUF(m-l): Demokratisk sentralisme betyr diktatur i forbundet. Denne propagandaen fra borgerskapet prøver å splitte oss fra massene. Vi veit at i bygginga av et m-l-parti er demokratisk sentralisme helt nødvendig for at partiet effektivt kan støtte arbeiderklassens kamp. Et slikt parti er ansvarlig overfor massene og kan ikke tillate fraksjoner eller deling av partiet. Det må være enhetlig for å være slagkraftig.

Partiet har 4 oppgaver overfor massene. Det skal være massenes tjener ved at det skal kaste hele apparatet inn i arbeiderklassens kamp. Erfaringene fra Sauda-aksjonen viste at kun et absolutt krav til grunnorganisasjonene om å samle inn penger kunne føre til det gode resultatet vi oppnådde. SF og NKP gikk rundt seg sjøl og gjorde lite. Videre skal partiet være massenes elev ved å samle inn massenes idéer og sammenfatte massenes behov. Partiet skal være massenes lærer, men en lærer som er i kringel med seg sjøl, kan ikke lære massene noe. Partiet må føre en enhetlig linje. Endelig må partiet være massenes leder, for å føre forklret fram til en endelig seier. Vi ser at disse 4 oppgavene forutsetter den demokratiske sentralisme.

Krav til partiet er at det har en selvstendig og våken kader, som står i et nært forhold til massene, og virker som øyne og ører for partiet. På den måten kan partiet sammenfatte massenes usystematiske og spredte idéer. Partiet må ikke skjule sine feil, slik som borgerlige partier gør. Gjennom kritikk og sjølkritikk skal vi trekke fram og utrydde feila, for således å vinne tillit hos massene.

Konkret til leiren

Vår metode for organisering er demokratisk sentralisme. Feil har blitt gjort, men gjennom kritikk og målretta studier har vi overvunnet de fleste.

ERFARINGER FRA SITASTUDIENE I GRUPPE 9 OM LÖSING AV MOTSIGELSEN MÖTER - FRITID.

Under studiene i gruppa vår kom vi fram til at denne motsigelsen ikke kan løses ved ensidig kritikk av leirledelsen. Det har vært berettiga å kritisere leirledelsen, og dette har også leirledelsen innsett. I forgår presenterte denne en gjennomgripende sjølkritikk som retta opp de feila som var gjort. Denne leiren er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper og dette innebærer bl. a. at deltakerne har både rett og plikt tilkontinuerlig å diskutere hvordan den politiske linja skal settes ut i praksis. Altså må leirledelsens sjølkritikk følges opp med konkrete tiltak fra deltakernes side. Vi mener at hovedsida i motsigelsen møter - fritid ikke er for mye møter, men at leirdeltakerne ikke har greid å organisere fritida si på politisk vis i samsvar med leirens hovedparole. Dette konkretisert i at tendensen til klikkvesen ikke er løst p.g.a. gruppenes usystematiske og allmenne behandling av saka.

Gjennom diskusjonen forsøkte gruppa å løse dette problemet og stoppa opp ved forslaget om å gjøre leiravisa "Revolusjonens röst" (RR) til en virkelig kollektiv organisator... Alt stoffet som avisa har kommet med er bra, men vi savner stoff fra leirdeltakerne. Stoff som summerer opp de gode erfaringene som er gjort på forskjellige områder. Dette gjelder bl. a. erfaringene fra sitastudiene, de forskjellige komiteenes erfaringer som f. eks. pionerarbeidet, kontakten med folk utafor leiren osv... Dessuten mener vi at veggavisdebatten som angår forholda på leiren bør overføres til RR. Dette er sjølsagt ikke nok for å løse problemet med organiseringa av fritida. Dette bør løses gjennom at to og to grupper slår seg sammen og diskuterer RR og at erfaringene fra disse diskusjonene blir oppsummert i avisa. Vi skal huske at sjøl om leiren snart er over, er dette erfaringer som kan nyttes på de andre leirene, til neste år osv.

KAMERATER! SKRIV OM ERFARINGENE MED TILLEMPINGA AV MASSELINJA I RR!

Om den demokratiske sentralismen på leiren.

"Når det gjelder spørsmålet om kritikken innad i partiet, er det enda en ting som må nevnes. Det fins kamerater som retter oppmerksomheten bare mot bagateller istedenfor mot hovedsaken når de över kritikk. De forstår ikke at hovedoppgaven for kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil. Men hva angår personlige mangler, så bør man ikke kritisere dem så strengt når de ikke har samband med politiske eller organisatoriske feil - for da vil kameratene være i villrede om hva de skal gjøre. Dertil kommer følgende: Ikke för er seg utelukkende om bagatellmessige mangler, slik at alle blir engstelige og overdrevent forsiktige og glemmer partiets politiske oppgaver, og dette er meget farlig"

(Sitatboka s. 293)

Da leirledelsen framsatte problemet kritikk/kritisisme i gårsdagens gruppespørsmål, kunne resultatet lett blitt at konstruktiv kritikk hadde blitt hemma i resten av leirtida. Dette kunne ha vært utslag av forsvarsholdning fra leirledelsens side, og det ville sjølsagt vært en sekterisk feil.

Dette er blitt unngått på en riktig og skapende måte ved å stille et bestemt spørsmål:

"Den omfattende massekritikken har i all hovedsak positive sider.

Hvordan kan vi styrke og utvikle videre kritikken på leiren?" Ved å løse motsigelsen kritikk/kritisisme har leirledelsen og gruppediskusjonene makta å heve kritikken opp på et høyere nivå resten av leirtida.

Dette viser at leirledelsen og leirdeltakerne har brukt marxismen-leninismens våpen med kritikk/sjølkkritikk til å kvitte seg med dårlige vaner og beholde de gode (Mao). Slik har leirledelsen på en riktig måte satt den demokratiske sentralisme raskt ut i praksis.

STYRK DEN DEMOKRATISKE SENTRALISME VED RIKTIG BRUK AV KRITIKK/SJÖLKRIKTIK.
1901 2342 5303

VEGGAVISDEBATTEN

Nödvendigheten av en proletær kultur.

Kulturgruppa gir en kort og grøi begrunnelse av nödvendigheten av en proletær kultur. Utviklingen av SUF(m-l)s teatergruppe, det litterære tidsskriftet PROFIL og Oslo Filmklubb er skritt i riktig retning. For å styrke den proletariske her på leieren er det viktig at de som kan gi kulturelle bidrag med revolusjonært innhold henvender seg til KULTURGRUPPA:

M-L-RÖRSLA OG FORURENSNINGSSPÖRSMÅLET.

4008 peker på at forurensningsspörsmålet er blitt forsömt i m-lernes propaganda og agitasjon. Det har fört til at revisjonistene og sosialdemokratene har spredt feilaktige ideer blant arbeidsfolk. Kamerat 4008 foreslår at KK-redaksjonen tar opp konkrete saker og förer en allmen artikkel om dette spørsmålet.

Svar til "Klikkvesenet på FYRSTIKK"

Produksjonsarbeiderne på trykkeriet er i hovedsak enig i den gode kritikken som kom fra gruppe 26. Men mener at betegnelsen "gammel velfortjent revolusjonær" var riktig för studier og nytt, friskt blod har tatt knekken på denne holdningen. Vi presiserer ellers at det er galt å kritisere bagateller og en må ikke henfalle til kritikk av personlige feil så lenge disse ikke har streng tilknytning til organisatoriske eller politiske feil.

Pionerene

Pionerene har en levende debatt om arbeidsoppgaver og arbeidsmetoder. Det er viktig at alle erfaringer og vel gjennomtenkte forslag kommer den yngre del av m-l-rörsla til gode.

Kritikk av dårlige veggaviser.

Kamerat Bomba peker på at m-l-erne i kritikk og sjölkkritikk har et meget skarptvåpen. Og at dette våpnet i all hovedsak i all hovedsak har vært riktig brukt på leieren. Men noen kamerater er ikke konkrete og nöyaktige nok i kritikken. Dette förer til at de sprer en feilaktig linje og svartmaler situasjonen, selv om kritikken er godt ment. Kamerat Bomba kritiserer de to veggavisene "Til front/masselinjestudiene" og "Motsigelsen mellom studenter og arbeidere innenfor og utenfor forbundet. Han oppfordrer folk til resolutt ideologisk kamp mot kritisisme og svartmaling.

Gamle venner og uvenner.

2902, 2904, 2304, 2332 og 2341 peker på nödvendigheten av å ta opp kontakten med gamle venner og uvenner. Folk med progressive ideer som ble passive av personlige grunner eller ved splitelsen med sf. Det er viktig at alle grunnorganisasjoner sporer opp slike folk, og setter seg konkrete oppgaver når det gjeld er å före masselinja overfor disse folka. D.v.s. trekke dem med i frot, stöttearbeide til streiker etc., og oppfostre dem politisk.

fortsettelse neste side

Veggavisdebatten, fortsettelse.

Svar til veggavisa "Rett på feila i det antiimperialistiske arbeide"

Kameratene 1208, 2349 er enig i kritikken på alle hovedpunkter i kritikken, og vil gjerne ha en fruktbringende debatt videre. Men 2201 og 3003 klarer ikke å se de positive de positive resultater som er nådd flere steder. Å ta dette med i analysen er meget viktig for at man ikke skal trekke forenklete slutninger.

Bekjemp ultra-demokratismen.

Klaus påpeker at det er viktig å motarbeide tendensen til ultrademokrati. Tendensen til at folk "finner feil" under debattene. Noe som gjør at den lærerike, gjennomtenkte kritikken ikke kommer til sin rett. En kan også lære av gode erfaringer. Det som må gjøres er å avvise kritisismen når den dukker opp. Slik at leieren preges av enhet-kritikk-enhet, og ikke kritikk-kritikk-kritikk.

Monopolkapitalens framstøt - årsak og virkninger.

Monopolkapitalens krise har i de siste årene forårsaket nye framstøt fra monopolkapitalen mot verdens folk. Disse framstøta tar sikte på å utsette krisa lengst mulig.

I Asia, Afrika og Latin-Amerika har framstøta gitt seg utslag i imperialistisk aggresjon mot flere land, hvorav det mest kjente er Vietnam-krigen. I Nord-Amerika har arbeiderklassen, og progressive skoleelever og studenter tatt til orde mot denne krigen og mot de urettferdige forholdene. Det monopolkapitalistiske samfunn skaper for store deler av det amerikanske folket. Dette har gitt seg utslag i afroamerikanernes kamp, i det anti-imperialistiske arbeidet og i voldsomme streikekamper.

I Vest-Europa har tiltakene for en sammenslutning i EEC og Nordøk vært det allmenne framstøtet som monopolkapitalen har satt inn. I de enkelte landene har i tillegg kapitalen satt igang voldsom bort-rasjonalisering av arbeidsfolk og en sterk pris-offensiv som har rammet arbeidsfolk meget sterkt. Arbeiderklassen i de forskjellige land har imidlertid begynt å kjempe. De voldsomme streikene i Italia (ca. 20 mill. streikende samtidig ifjor), Belgia, Frankrike, Sverige og andre Vest-Europeiske land har preget det siste året.

I vårt eget land har vi vært vitne til at arbeidsfolk ved flere arbeidsplasser har brukt streikevåpenet og slått tilbake framstøta mot deres levevilkår (Sauda, Norgas, Odda, for å nevne noen).

Egentlig er monopolkapitalens framstøt i form av EEC og høyere priser to sider av samme sak: de er begge beregnet på å styrke monopolkapitalen, på å ramme det arbeidende folket og for å utsette krisa.

EEC -et arbeiderfiendtlig fellesskap.

Vår analyse av EEC må ta utgangspunkt i hvorvidt EEC vil ivareta arbeiderklassens interesser eller monopolkapitalens interesser. Utfra denne vurderingen vil en i neste omgang kunne svare på spørsmålet hvem er arbeiderklassens fiender og hvem er dens venner her i Norge. I denne vurderingen vil unektelig Nordøk-spørsmålet tas opp, særlig fordi Nordøk tenkes brukt som et utgangspunkt for til slutning til EEC.

Monopolkapitalens begynnende vanskeligheter, den stadige nedgangen i profittraten, de vanskelighetene som nasjonale grenser innebærer gjorde at den gikk i spissen for "samlingen av Europa for å hindre krig, og skape et bedre og nytt Europa".

Når Roma-traktaten kom var det mange av paragrafene i den som tydelig viste at den i bunn og grunn var arbeiderfiendtlig. Etter hvert som tida har gått og Europakommisjonen har fortolket de forskjellige delene av paragrafene av traktaten har den arbeiderfiendtlige karakter åpenbart seg helt. Likeledes har det vist hvem som går i spissen for et samlet Europa på Romatraktatens grunnlag nemlig monopolkapitalens menn. Bak disse følger bl.a. sosialdemokratiets folk som søker å få folk til å tro at de vil kunne oppnå et samlet sosialdemokratisk Europa.

Et par smakebiter fra Romatraktatens fortolkninger ved praksis:¹⁾ Ifølge artikkel 85 i Romatraktaten framgår det at en vil gå imot monopolsammenslutninger, men i pkt.3 i samme artikkel går det fram at slike bestemmelser ikke vil få anvendelse på avtaler av forskjellig slag "som bidrar til å bedre produksjonen eller fordelingen av varene eller til å fremme den tekniske eller økonomiske utvikling, samtidig som de sikrer forbrukerne en rimelig andel av fordeler herav og....

a) å pålegge vedkommende foretak restriksjoner som ikke er nødvendige for å nå disse mål.

b) å gi disse foretak mulighet for å utelukke konkurransen

for en vesentlig del av vedkommende varer."

Ifølge rapporter av 1964¹⁾ har kommisjonen kommet til at en ikke bør legge hindringer i veien for monopoliseringa der dette skjer på grunn av produktiviteten etc. dvs. av økonomiske grunner. Men av økonomiske grunner for hvem? For arbeiderklassen? Nei, bare når det er gunstig for monopolkapitalen, og da vet vi at det er rettet mot arbeiderklassen, mot hele det arbeidende folket.

I den samme rapporten fra 1964 slår kommisjonen fast at den i den daværende situasjonen med "for stort forbruk" er nødvendig å forklare partene i arbeidslivet nødvendigheten av å holde inntektsøkningen i 1964-65 innenfor rammen av produktivitetsutviklinga. Det er vel neppe nødvendig å gi arbeidskraftkjøperne noen flere unnskyldninger for at disse skal holde lønningene nede. Kommisjonen sikter selvsagt til arbeidsfolk. Og samtidig påpeker kommisjonen at det offentlige vil måtte øke sin andel av nasjonalproduktet og at dette vil føre til høyere skattebelastning, underforstått av det arbeidende folket. (Grunnlaget for skattesystemet i EEC er momsen!)

I 1966 legger kommisjonen fram for rådet i EEC et økonomisk program for 1966 der de stadfester at situasjonen med mangel på arbeidskraft tilsier at en må unngå å senke utbyttet av arbeidskraften ved en for rask reduksjon av arbeidstida.

Når en da i tillegg vet at grunnideen i traktaten er kapitalens frie rett til å flytte fra land til land og etablere avdelinger av monopolkonsernet i hvilket som helst land. Dette er et av de mest offensive fremstøt som monopolkapitalen har kommet med i den siste tiden.^{x)} Er det tilfeldig det er kommet nå? Nei, ettersom gjenoppbyggingen av Europa ble fullført etter krigen forsvant dette etterspørsels faktoren. Den amerikanske monopolkapitalen som dirigerer USA's politikk har løst etterspørselsproblemet sitt ved å holde opprusting og kriger igang (Korea og nå Indokina). Som en følge av den tredje verdensfolks revolusjonære kamp har de europeiske imperialiststater blitt stadig sveket. Dette pluss at de så sine økonomiske interesser truet av den kjenpennsige amerikanske monopolkapitalen gjorde at kapitalinteressene i de europeiske land ville ha en samlet opptreden som måtte institusjonaliseres. På den måten måten kom EEC istand. Foruten at EEC bygger på et grunnlag som vil skjerpe motsetninga, monopolkapitalen og flertallet av folkene har dens opprinnelse og utvikling i høy grad blitt bestemt av motsetningene de imperialistiske statene imellom. (Dette er godt analysert i Kina idag nr 5 1970, side 29.)

Hvordan har så utviklinga vært i EEC i de siste årene? Har arbeiderklassen fått det stadig bedre som EEC propagandistene ynder å framstille det? La oss se på noen tall tatt fra et EEC statistisk publikasjon, hvor lønningenes reelle utvikling ikke er så høy som skissert da sosiale utgifter synes i lønnsstatistikken for flere av landene

Tabell I. Utvikling av lønninger og priser fra juli 1968 til mars -april 1970.

	Priser	Lønn	Reallønnsøkning
Frankrike	10,6%	12,4%	+1,7%
Italia	6,6%	21,9%	+14,5%
			(streikene ga ca. 10,4%, det løste seg å streike).
Luxembourg	5,9%	?	?
Nederland	11,8%	13,3%	+1,3%
V.Tyskland	6,2%	6,2%	0
Belgia	7,5%	11,9%	(streikekampen) + 4,0%

x) Se neste side.

x) Det betyr at Europas storkonserner kan knuse småindustri og firtt nedlegge bedrifter som er ulønnsomme for monopolkapitalen.

Kilder til talla på forrige side:

Statistical Indicators of Short term economic changes in EEC countries, Vol XII, No.5.-----

Netttotalene er som foran nevnt altfor store pga. statistikkens form, dessuten er lønningene det gjelder gj.sn. timebetaling, og der det i enkelte land har vært arbeidstidsforkortelse vil dette øke timelønna (jfr. norsk statistikk for gj.sn. lønninger.)

I neste tabell skal vi se på industriproduksjonens økning og sysselsettingsøkning i industrien

Tabell 2. Utviding av industriproduksjonen og sysselsettingsøking i industrien fra juli 1968-april/mars 1970.

Land	Industriprod.	Sysselsetting	Prod. pr. arbeider
Frankrike	+12%	+3,5%	+8,2%
Italia	+ 2%	+ 4%	- 2%
Lux.	+17%	+5,8%	+10,6%
Nederland	+22%	0	+22%
V.Tyskland	+26%	+7,3%	+17,4%
Belgia	+16,6%	?	(Tall bare for mann/timer dvs. inkludert overtid ekstrahjelp etc.)

Kilder: Beregnet etter tall fra: Statistical Indicators of Short term Economic changes in EEC countries, Vol XII, No 5.

En ser da ved å sammenlikne med tabell 1 at i Frankrike, Lux., Nederland og V.Tyskland har ikke arbeidsfolk fått nesten noe av den vesentlig økte produktiviteten (produksjon/sysselsatt pr. år) I Italia er situasjonen den at prisene økt noe fantastisk de sist e månedene, og dette har spist opp hoveddelen av lønnsøkninga Lønnsøkningene på 21,9% i Italia inkluderer nye sosialgoder som arbeiderne tilkjempa seg i streikekampen. I Belgia har en også fått liten del av den økte produktiviteten, og prisene har økt sterkt de siste månedene.

Det er såleis lett å se at forholdene i EEC er beinharde, og at lønningene også der spises opp av monopolkapitalens prisøkninger. Harde rasjonaliseringstiltak gir ikke arbeidsfolk "velstandsøking" i EEC heller!

Norge - ny dyrtid.

I Norge har kapitalen også satt inn sine framstøt. Først har en hatt framstøtet med moms og parallelt med dette et stadig økende prisnivå.

Tabell 3. Prisendringer, lønnsendringer i perioden april 1968 - april 1970, samt til juni 1970.

	Lønnsøkning	Prisøkning (utenom moms)	Prod. økn.
Endring apr.68-apr.70	8,8%	12,8%	7%
" " 70-juni70	8,8%	13,7%	7,9%
			?

En ser at selv om en ser bort fra momsen og prod.økningen pr. arbeidet så har 0,9 % reallønnsøkning å gå på. Dvs. at i løpet av juli/avg. vil reallønna (kjøpekrafta av den utbetalte lønna) synke i forhold til april 1968. Og prisstigninga fra april 1971 vil bli dekket med 2/3 og ikke i det hele tatt fra april 1971-72.

En ser også at det oppskrytte lønnsoppgjøret på 9,5% bare ga 1,8 % reallønnsøkning i forhold til april 1968.

Tar en med momsen, som arbeidsfolk veit ikke har blitt kompensert for dem gjennom skattesystemet er situasjonen temmelig klar. Reallønnsnivået er ikke høyere enn i 1968. Dessuten har ikke de som skaper verdiene i samfunnet, arbeidsfolk, fått noe av den økte produksjonen pr. arbeider. Kapitalistene sutrer alltid (likeledes LO ledelsen) over at lønnsøkninga skal være innenfor produktivitetsutviklinga. Folgelig hyler de opp over at lønnsøkninga er fra april 68- april 70 8,8% (9,5% rammen er inkludert søndagstillegg, etc, etc. overtid, men arbeidsfolk skal ikke basere seg på dette. Våre beregninger kan og må bare gå ut fra det generelle tillegget.)

mens produktiviteten er øket 8,5%. "Men skal ikke arbeidsfolk ha kompensasjon for økte priser? Og er det reallønna som skal være "innenfor rammen" av produktivitetsøkningen dersom det i april -70 var 6,7% lønnsøkning i forhold til april 68 å gå på i tillegg (7% prisøkning (utenom moms) + 8,5% PRØDUKTIVITETSØKNING - 8,8% lønnsøkning i perioden (inkludert avtalen i år) = 6,7%) Og da ser en bort fra det elendige oppgjøret i 1968. (Se SUF(m-1)s broskyre)

Prisene stiger fordi lønningene stiger, sier monopolkapitalens talsmenn. Ser vi på lønnsøkningen fra april

1968 - 70 (for avtalen som jo kom istand mai, selv om en fikk betalt fra mai) så var den på 1,7% (dvs. 20 ore i 1969), mens prisene utenom momsen, økte med 7%!

Prisøkningen betyr at monopolkapitalen raner tilbake lønnstilleggene - og øker både utbyttinga og profitten. De velter ytterligere byrder over på arbeidsfolk.

For å oppsummere:

1. Prisstigningen rammer arbeidsfolk i hele Europa - og er et resultat av monopolkapitalens utbytting.

2. EEC vil føre til økt rasjonalisering, tidsstudier, oppretting av storbedrifter og dermed avfolking av utkantsstrokene.

Derfor er EEC nødvendig for monopolkapitalen for å sikre profitten. Og derfor rammer EEC hele det arbeidende folket ved monopolenes økte muligheter til utbytting.

1) Rapporten om det europeiske fellesskap, 1964.